(Τοῦ Ἐδουάρδ. Δημοσθένους
Δαβάκη.

Ἡ ἐμὴ ἀνεψιὰ μοῦ ἔ-
γραψε, μοῦ ἔστειλε καὶ τὴν
ἀπάντησίν σου πρὸς αὐτήν. Ἐ-
λυπήθην πολύ, ἀγαπητέ μου
ἐξάδελφε, διὰ τὴν ἀσθένειάν
σου. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι θὰ
εἶσαι ἤδη καλλίτερα. Ἐὰν
ἔχῃς ἀνάγκην τίποτε, ἐμοῦ
νὰ μὲ εἰδοποιήσῃς.

Ἐγὼ ἔχω ἀρκετὰ καλὰ
ἐδῶ, ἀλλὰ ἡ ἐμπορία
εἶναι πολὺ ἐλαττωμένη
καὶ ἡ ἐργασία μου ἐλάτ-
τωσε πολύ. Ἐλπίζω ὅμως
νὰ ἀνορθωθῇ τὸ ἐμπόριον
τὸν Ἰούνιον.

Ἀσπάζομαι τὴν ἐξαδέλφην
μου καὶ τὰ παιδιά σου καὶ
ἐγὼ καὶ ἡ οἰκογένειά μου.
Ἀπὸ καρδίας σου ἀνεψιὸς
καὶ ἐξάδελφος, Δ. Ἐλευθερ-
ράκης

Ἐν Λ. τῇ 9. Ἰουν. 1872.

Ἐν Δ.

δ/ν